

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce **M. Z.**, zastoupeného JUDr. Janem Pavlokem, advokátem, se sídlem v Praze 1, Na Příkopě 391/7, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel,** se sídlem v Praze 4, Budějovická 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ve věci nepovolení obnovy řízení,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou podanou v zákonné lhůtě u Vrchního soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2002, č. j. 34277/11 - 02, kterým byla zamítnuta jeho odvolání proti rozhodnutím Celního ředitelství v Brně ze dne 15. 7. 2002, č. j. 4394/02 - 0101 - 01/01 až 4394/02 - 0101 - 01/3. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobce žádal o obnovu řízení pravomocných rozhodnutí – platebních výměrů Celního úřadu v Břeclavi – dálnice. Celní ředitelství v Brně tuto žádost zamítlo s odůvodněním, že uvedená rozhodnutí vykazují zákonnou překážku pro použití požadovaného mimořádného opravného prostředku ve smyslu § 56a odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), neboť byla přezkoumána soudem. Rovněž nebyly shledány nové skutečnosti v případu, které by zakládaly důvod pro povolení obnovy řízení. S tímto posouzením věci se žalovaný ztotožnil.

V podané žalobě žalobce uvedl, že všechny platební výměry, ve vztahu k nimž podal žádost o povolení obnovy řízení, se týkají ropných produktů, které dovážel, stejně jako i jiní dopravci, v průběhu roku 1994 do České republiky ze Slovenska. Zboží bylo proclíváno přímo ve skladišti příjemce, což zákon umožňuje. Proclívání se účastnil celník v celní uniformě, příjemce a žalobce. Žalobce o proclení obdržel potvrzení s celním razítkem. Přesto celní úřad ve smyslu § 240 odst. 3 písm. d) zákona č. 13/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „celní zákon“) označil žalobce za toho, kdo nezajistil splnění povinností

vyplývajících z režimu tranzitu s odůvodněním, že nepředložil zboží Celnímu úřadu Zlín. Důvody tohoto nesplnění celní úřad nezkoumal a nezabýval se spáchaným trestním činem odnětí zboží celnímu dohledu. O skutečnosti, že odnětí zboží celnímu dohledu je trestným činem, se žalobce dozvěděl z televize Nova dne 2. 4. 2002. Následně zjistil, že z trestného činu zkrácení daně byli obviněni příjemci zboží. Celní dluh však byl v rozporu s právními předpisy vymáhán na žalobci. Celní úřad Břeclav – dálnice po celou dobu vyměřovacího řízení tajil existenci horní části 5. dílu TCP. Tato skutečnost vyšla najevo v září 2002, kdy žalobce zjistil nahlédnutím do spisu vedeného u Vrchního soudu v Olomouci pod sp. zn. 2 To 35/2002, že Celní úřad Břeclav-dálnice založil do spisu horní části 5. dílu TCP, které jsou označeny nejen údajně zfalšovaným celním razítkem, ale i evidenčním číslem celního úřadu určení. Toto evidenční číslo obsahuje rok proclení a číslo celního razítka. S tímto evidenčním číslem se nemohl setkat žalobce ani jiný dopravce nebo deklarant. Toto číslo mohl znát pouze celní úřad odeslání a celní úřad určení a u nich služebně zařazení celníci. Vzhledem k tomu, že horní část 5. dílu TCP byla zpět zaslána celním úřadem určení Celnímu úřadu Břeclav – dálnice, vytvořily samy celní úřady, resp. u nich zaměstnaní celní úředníci, situaci, že na předmětné zboží se hledělo jako na zboží proclené, a to až do doby odhalení této trestné činnosti dne 28. 4. 1995. Celní úřad skutkovou okolnost vnitřního pohybu tiskopisu TCP, resp. jeho různých částí, zatajil před žalobcem a sám projednával svůj vlastní protiprávní postup. Jeho finanční důsledky řešil, zneužívajíc k tomu své pravomoci, na úkor žalobce, resp. dalších dopravců. Nezákonnost rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení obnovy řízení žalobce spatřuje ve výše uvedených skutečnostech, kterými chce prokázat, že celní úřad se nejen podílel na trestném činu odnětí zboží celnímu dohledu, ale tentýž celní úřad zneužil pravomoci veřejného činitele a zatajil důležité skutečnosti při vyměřovacím řízení tak, aby se žalobce nemohl účinně bránit. Na základě tohoto trestného činu vyměřil daň někomu, kdo podle celních a daňových předpisů ji není povinen platit. Vyměření výše uvedených platebních výměrů celním úřadem na základě trestného činu a zatajení důležitých skutečností při vyměřovacím řízení správcem daně je důvodem k obnově řízení podle § 54 odst. 1 písm. a) a b) zákona o správě daní a poplatků. Vzhledem k tomu, že důvody pro obnovu řízení vyšly najevo až po pravomocném přezkoumání výše uvedených rozhodnutí soudem, je nepřípustnost použití mimořádného opravného prostředku v rozporu s právy zaručenými Ústavou. Toto právní stanovisko žalobce potvrzuje rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 10. 1998, sp. zn. 6 A 24/97, kterým byla povolena možnost nařídit v takovém případě obnovu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce v návrhu na obnovu řízení poukazoval na jednání, které je předmětem šetření orgánu činných v trestním řízení a které podle jeho názoru mělo být důvodem k povolení obnovy řízení. K těmto žalobcem uváděným důvodům žalovaný odkázal na podrobné odůvodnění rozhodnutí Celního ředitelství v Brně ze dne 15. 7. 2002 a na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Podle názoru žalovaného nemohla být obnova řízení povolena s odkazem na § 56 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, neboť ve věci bylo pravomocně rozhodnuto soudem.

Protože Vrchní soud v Praze ve věci do 31. 12. 2002 nerozhodl, převzal dnem 1. 1. 2003, kdy nabyl účinnosti zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), v souladu s § 132 s. ř. s. neskončenou věc, u nichž byla dána věcná příslušnost vrchního soudu, Nejvyšší správní soud a dokončí v ní řízení. Podle § 130 odst. 1 s. ř. s. postupuje Nejvyšší správní soud v tomto řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. Účinky procesních úkonů v těchto řízeních učiněných zůstávají zachovány a posoudí se přiměřeně podle ustanovení tohoto zákona.

Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 75 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí včetně správního řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 320 písm. c) celního zákona platí pro řízení před celními orgány při vyměřování a vybírání cla předpisy o správě daní a poplatků.

Podle § 56a odst. 2 zákona o správě daní a poplatků je použití mimořádného opravného prostředku podle části páté tohoto zákona nepřípustné vůči těm rozhodnutím správců daně, která byla pravomocně přezkoumána soudem.

V daném případě byla rozhodnutí celního úřadu přezkoumaná Krajským soudem v Brně a rozsudkem ze dne 15. 5. 1998, č. j. 30 Ca 21/96 - 20 byla žaloba zamítnuta. Je proto právně irelevantní jaké důvody pro povolení obnovy žalobce uváděl a že tyto důvody vyšly najevo až po pravomocném přezkoumání soudem, neboť nepřípustnost použití mimořádných opravných prostředků je, jak vyplývá z § 56 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, bezvýjimečná, byla-li správní rozhodnutí přezkoumána soudem. Proto neměl Nejvyšší správní soud důvod vyžadovat si trestní spis a jakkoliv jinak doplňovat dokazování, jak to žalobce navrhoval. Stejně tak s ohledem na jednoznačnost znění citovaného ustanovení neshledal Nejvyšší správní soud opodstatnění zabývat se citovaným ustanovením v širším kontextu, jak to žalobce požadoval, když navíc ani neuvedl, jaká jeho představa se pod touto obecnou formulací skrývá. Zcela nepřípadný je v této souvislosti odkaz žalobce na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 10. 1998, sp. zn. 6 A 24/97, protože v něm sice byla pozitivně řešena otázka přípustnosti obnovy řízení, bylo-li správní rozhodnutí přezkoumáno soudem, ale za situace, že se jednalo o obnovu řízení podle § 62 a násl. zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů, přičemž citovaný zákon nemá, na rozdíl od zákona o správě daní a poplatků, žádné ustanovení, které by použití mimořádného opravného prostředku po přezkoumání soudem vylučovalo.

Z důvodů výše uvedených proto Nejvyšší správní soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. listopadu 2004

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu